THE SHEPHERD OF ISRAEL

ENGLISH DEPARTMENT

VOL. XIII, No. 2 | 50 CENTS A YEAR | OCTOBER, 1930.

FOUR WITNESSES

Rabbi Wise made a startling statement several years ago. It was something like this: "We Jews must realize and believe that Jesus was."

Then Rabbi Wise went on to make an astonishing revelation, or shall we say confession. He said that in his early days he had actually been brought up to believe that such a person as Jesus Christ never really had existed, and that the stories about him, and even the historic records of His life here upon the earth, were myths and fables.

But, Rabbi Wise said, he knows better now, and he really knows that there was such a person as Jesus and that He actually lived here on the earth 1900 years ago. This admission, Rabbi Wise we suppose felt he must make, in order to maintain even the faintest claims to being a scholar and a well-read man.

But, Rabbi Wise did not go far enough. For if it be true, as Rabbi Wise now admits that it is true, that there was such a character and personality as the Lord Jesus Christ, and that He was truly a historic individual, then it is Rabbi Wise's duty to believe in the Lord Jesus Christ not only as a person who lived here upon the earth, but as a person who possessed in Himself all those things which He claimed. For it is the Lord Jesus Christ Himself who has given us abundant and unimpeachable testimony as to Who He is, and as to why He came here upon the earth.

In the Gospel of John, in the 5th chapter, we find the following heart-searching statements made by the Lord Jesus Christ Himself:

> "Ye sent unto John, and he bare witness unto the truth. But I receive not testimony from man: but these things I say, that ye might be saved. He was a burning and a shining light: and ye were willing for a season to rejoice in his light. But I have greater witness than that of John: for the works which the Father hath given me to finish, the same works that I do, bear witness of me, that the Father hath sent me. And the Father himself, which hath sent me, hath borne witness of me. Ye have neither heard his voice at any time, nor seen his shape. And ye have not his word abiding in you: for whom he hath sent, him ye believe not. Search the Scriptures; for in them ye think ye have eternal life: And they are they which testify of me. And ye will not come to me, that ye might have life. I receive not honour from men. But I know you, that ye have not the love of God in you. I am come in my father's name, and ye receive me not: if another shall come in his own name, him ye will receive." John 5:33-43.

So, the Lord Jesus Christ Himself gave us four witnesses, each one presenting the strongest possible evidence as to the truth of the statements made by the Lord Jesus Christ.

The first witness was that great prophet, John the Baptist. The Lord Jesus Christ told our Jewish forefathers that they were very glad to listen to John the Baptist, and yet this very John the Baptist had boldly announced to the throngs in the streets of Jerusalem, "Behold the Lamb of God, which taketh away the sin of the world"! This was John's testimony.

The second great witness which the Lord Jesus Christ invoked was the works which he did. "Do not believe me for what I tell you", was virtually what the Lord Jesus Christ said, "But believe me for the works that I do. I heal the sick, I raise the dead, I forgive sins". Surely this is a strong witness to the fact that the Lord Jesus Christ must have been God, because who else could raise the dead and forgive sins?

The third witness which the Lord Jesus Christ calls upon to testify for Him, was none other than God Himself, who was the Father of the Lord Jesus Christ. There was a day when the Lord Jesus Christ passed over to the Jordan and there was baptized by John. As He came up out of the water, lo and behold, the heavens were opened, and the Spirit of God came down upon Him like a dove, and the great throng were thrilled and electrified to hear a voice from heaven saying, "This is my beloved son in whom I am well pleased." Has any testimony been more powerful than this?

And then the fourth witness which the Lord Jesus Christ called upon to corroborate His claims was our own Hebrew Bible. "Search the Scriptures", said the Lord Jesus Christ, "they are they which testify of me". And if we had space we could fill these columns over and over again with quotations from the prophets whom God sent to us in the olden days, Moses, King David, Isaiah, Jeremiah, and many others, to show how many times God spoke to us through the Old Testament to tell us about the Lord Jesus Christ. But any really honest mind can find all these references if you just will look for them in the Bible, and indeed we will be glad to send you various tracts which give these Old Testament references so that you may look them up in detail.

But in this article we have only space left enough to ask you, will you not as an honest student of evidence, and as an impartial judge, study these witnesses which the Lord Jesus Christ produced and ask God to reveal to you whether they are not telling you the truth? And if they are telling the truth, will you not decide to accept their testimony, and become a true follower of the Lord Jesus Christ?

Literature is free to you for the asking, and if you have any questions that trouble you we also will count it a privilege to help you.

BETH SAR SHALOM
Throop Avenue and Walton St.
Brooklyn, N. Y.

אין אדעסא און שפעטער דאָ אין אמעריקא. ער האָט געהאט א ליעבענדעם הערץ פאר אלעמען, פאר אידען און פאר גוים, און האָט יעדען געוואָלט בע־קאַנט מאכען מיט דעם הייליגען משיח "הגואל ממות ופודה משחת".

אסאך אידען וועלכע ער האָט געברענגט צו ישוע המשיח זענען איהם מזכיר לטובה ולברכה זייענדיג בעוואוסטזיניג וואָס ישוע המשיח מיינט פאר זיי, נעמליך הכל בכל מכל כל.

דער פריינד

פּאָעמא

אין צייט ווען מיר איז געווען ביטער
האָבען מיר פריינד געהאָלפען אהן א שיעור
מיט א וואָרט אָדער אַן עצה א גוטער
זאָגענדיג — פאַרלאָז זיך נאָר אויף מיר.

איך ווארט — איך זעה אָבער ניט קיינעם
און אָט באלד בין איך גאָר פארביי,
צום גליק האָב איך אָבער געפונען איינעם
וואָס ליעבט מיך און איז מיר געטריי.

ניע וועל איך איהם פון הארץ אָבווישען,
נישט פארגעסען ביז די וועלט וועט שטיין.
גערן וואָלט איך איהם האלזען און קישען.
יאָ, דער פריינד איז ישוע המשיח אליין.

Published Monthly, except bi-monthly during July and August by the Williamsburg Mission to the Jews, 27 Throop Ave., Brooklyn, N. Y.

דריטען טאג אויפגעשטאנען פון דעם קבר און איז צוריק ארויף צו זיין הערליכקייט לימין הגבורה אזוי ווי עס איז באשטעטיגט געווארען אפילו אין פראפאנישע היסטאריע, און ער וועט צוריק קומען צו זיין דער מלך צדק, און עס וועט ערפילט ווערען די גרויסע נבואה פון ישעיה ב': „ונהרו אליו כל הגוים". אלע גוים וואס וועלען איבערבלייבען נאך דער שרעקליכער צרה וועלען זיך צו איהם ציהען און איהם דיענען, און דאמאלס וועלען אויך אלע מלחמות אויפהערען. עס וועט אויך מקוים ווערען וואס גאט זאגט אונז דורך'ן נביא: „וכתתו חרבותם . . . לא ישא גוי אל חרב ולא ילמדו עוד מלחמה". (ישעיה ב')

דער הייליגער משיח ווערט אויך אנגערופען „מקום", גאטס ארט, אזוי ווי מיר זאגען „המקום ירחם עלינו", ווייל גאט ב"ה האט געוואוינט אין קערפער פון ישוע המשיח וואס איז גאטס סוכה.

איצט וועלען מיר שוין פארשטעהן פארוואס סוכות הייסט „חג האסיף". אזוי ווי סוכות איז אין צייט פון איינזאמלען די פרוכט פון גאנצען לאנד אזוי וועט אויך זיין יענע סוכה פון גאט אין צייט ווען אלע פעלקער וועלען זיך איינזאמלען צום משיח. כאטש די איינזאמלונג פון פיעלע מענשען אונטער פיעלע נאציאנען האט שוין לאנג אנגעהויבען אזוי ווי יעקב אבינו האט בנבואה געזעהן ווען ער האט געזאגט „ולו יקהת עמים", אז צו „שילה", צום משיח, וועלען זיך די פעלקער זאמלען, אבער דאמאלס וועט זיין „ונהרו אליו כל הגוים", א אמת'ער „חג האסיף", א יו"ט פון איינזאמלונג. דערפאר הייסט סוכות א „חג האסיף".

און אזוי ווי דאמאלס וועט זיין דער התגלות אלהים דא אויף דער ערד, טאקע אין יענער סוכה, אין דעם משיח, וועט עס במילא זיין א „חג לד' ". און אהין ווייזענדיג מיט'ן פינגער צו יענער סוכה, רופט גאט אן אויך אונזער סוכה מיט'ן נאמען „חג לד' ".

עס וועט דאמאלס מקוים ווערען וואס אידען בעטען מיט'ן מויל אבער ווילען זיך ניט צו־ריהרען אפילו מיט'ן קליינסטען פינגער, נעמליך: „וידע כל פעול כי אתה פעלתו ויבין כל יציר כי אתה יצרתו ויאמר כל אשר נשמה באפו ד' אלהי ישראל מלך". אהין קוקענדיג צו אזא גלארייכע צייט האבען גאטעס־פירכטיגע מענשען, גלויביגע אין ישוע המשיח, אן אמת'ע שמחה, זעהענדיג מאסען מענשען ציהען זיך צו ישוע המשיח און וועלען דורך איהם, וועלכער איז גאט'ס סוכה, גערעטעט ווערען פון דעם יום הגדול ונורא, דערפאר הייסט סוכות „זמן שמחתנו". סימבאליזירענדיג יענע גרויסע שמחה פון אלע פעלקער דורך'ן הייליגען משיח.

אין דעם זין פארשטעהען מיר אויך פארוואס דער משיח ווערט אין גאט'ס ווארט אנגערופען „שר שלום", ווייל, ווי מיר האבען אויבען געזאגט, וועט דאמאלס מעהר קיינע מלחמות זיין, אויף וועלכעס דער איד בעט אזוי ערנסט: „ופרוס עלינו סוכת שלומך", אזעלכעס מיינט די סוכה פון ישוע המשיח וועלכע איז די סוכת שלום.

ווילט איהר ליעבע לעזער האבען די האפנונג פון יענער גלארייכער צוקונפט? ווילט איהר זיין דאמאלס געשיצט פון דער עת צרה? ווען יא, דאן מוזט איהר טהון אזוי ווי פאלגט:

איהר מוזט ארויס ציהען פון אייער אלטער וואוינונג. פארגעסען אייער אלטע שנאה צו ישוע המשיח. אין איהם גלויבען און אין איהם זיך שיצען.

גרויסע אידען

מיר שטעלען דא דאס בילד און ביאגראפיע פון גרויסען איד פאסטאר אליהו בערנשטיין, קאליפארניא, אמעריקא.

פאסטאר בערנשטיינ'ס עלטערן זענען געווען זעהר פערנאנט אין קאוונא וואו אונזער גרויסער איד איז געבוירען געווארען. זיין פאטער איז געווען איינער פון די גרעסטע סוחרים פון יענער שטאדט. ווען 5 יאהר אלט איז אליהו א קיילעכדיגער יתום געווארען, און זיין זיידע, האט איהם גענאמען אונטער זיין השגחה אויפצוציהען.

אונזער גרויסער איד פלעגט תמיד צו דערצעהלען ווי זיין זיידע, זייענדיג א מנהיג אין קאוונא, האט יעדען טאג מיט טרעהרען אין די אויגען געבעטען אין די שמונה עשרה דעם "את צמח דוד עבדך במהרה תצמיח וקרנו תרום בישועתך כי לישועתך קוינו כל היום", און יענע הייסע טעגליכע תפלה האט אזא מין רושם געמאכט אויף דעם יונגען קינד אז ווען 10 יאהר אלט האט ער דעם זיידען איינמאל א פרעג געגעבען: זיידעניו, ווער וועט זיין דער משיח, ווען וועט ער קומען און וואוהין וועט ער קומען?

דער זיידע, מסתמא שוין הערענדיג פון מיסיאנערן, האט זיך דערשראקען פון זיינע פראגען ווייל עס שמעקט דאך שוין עפעס מיסיאנעריש דרין, און מי יודע אויב דאס אבגעהיטענע אייניקעל זיינס, האט שוין נישט אמאל פערזוכט פון יענעם "עץ הדעת" און ביי די מיסיאנערען שוין געוועזן? האט ער איהם ערשט מיט א געזונטען מתנת יד מכבד געווען אז בכן א יונגעל דארף אזאלכע פראגען ניט שטעלען. אבער אמשטאדט אז דער פאטש האט זאלען אבקיהלען ביים יונגעל דעם אפעטיט צו וויסען אזאלכע דעליקאטע זאכען, האט עס גאר מעהר אונטערגעהיצט און מעהר חשק געגעבען צו וויסען. יא, יא, אבער ביי וועהם פרעגט מען דאס?

א טאג שפעטער פרעגט איהם אבער דער זיידע: זאג מיר נור אליה, אבער נור דעם אמת... ביזטו שוין אמאל געווען (דארט און דארט) וואו אסאך גוי'שע קינדער געהן אריין און לערנען אין זייערע שקאלעס?

זיין ענטפער אז "ניין" האט דעם זיידען צופריעדען געשטעלט, נישט וויסענדיג אז ער אליין האט דעם אייניקעל אויסגעזאגט וואו און ביי וועם ער קאן אויסגעפינען וואס ער וויל אזוי גערן וויסען, און דוקא אהנע פעטש דערפאר צו בעקאמען.

אפאר טעג שפעטער... אליה איז דא און ער פרעגט דעם גוי'שען לעהרער אזוי ווי א גרויסער מענש, ווער דער משיח איז, אז"ו... און דער לעהרער ענטפערט איהם דרויף מיט שכל און געלאסען אז דאס איז ישוע המשיח ווייל "כה אמר ד'", און ציינט איהם אלע שטעלען אין תנ"ך בנוגע דעם משיח. דאס האט אין איהם זייט דאמאלס געגליהעט און געשיינט ביז מיר זעהען איהם מיט אפאר יאהר שפעטער ווי דער אמת אין משיח האט אין איהם אויפגעפלאמט און ער האט זיך לחלוטין איבערגעגעבען צו דעם "אור העולם", וואס איז ישוע המשיח. (יוחנן ח).

אט דאס האט אקאמפליצירט יענער פאטש פון נארישען זיידען וואס איז געווען אזוי פייערדיג אז דאס ליכט האט זיך אין איהם אזש אנגעצינדען.

איינסטווייל האט ער אבער דעם סוד פון דער גרויסער גאולה נאך געהאלטען בסוד סודות, ווייל זייענדיג ערשט 17טען יאהר אלט, לערנענדיג ש"ס ופוסקים און אויך שטעהנדיג אין א טייערן שידוך האט ער מורא געהאט אזא גרויסען סוד אויסצוזאגען.

אבער איינמאל איז זיינס אן אנקעל, א דאקטאר און אסטראנאמיע פון בערלין, דייטשלאנד, אריבער געקומען נאך קאוונא און האט דארט אלס ציוניסט א ציוניסטישע אסופה אדרעסירט און ער האט באטוינט די געוועהנליכע ציוניסטישע פראזע: "מיר וועלען אבקויפען... מיר וועלען אבנעמען... מיר מיט אונזערע פעראייניגע כחות וועלען צוריק בעקאמען אונזער ארץ־ישראל, אז"ו. אט דאס האט אונזער צוקינפטיגער גרויסער איד שוין נישט מעהר געקאנט הערען און שווייגען און האט א געשריי אויס געגעבען:

"ניין, ס'איז א טעות, מיט אונזער כח וועלען מיר קיינמאל דאס נישט אקאמפליצירען, נייערט דורך דעם כח פון ישוע המשיח...".

אט דאס איז געווען פאר זיי אלע שוין אפילו מעהר ווי גענוג און אייניגע שטארקע הענד האבען איהם א ווארף־ארויס געגעבען פון דער אסופה און האבען איהם נישט געזשאלעוועט אפאר גוטע קלעפ.

דאס איז געווען דער ערשטער עפענטליכער ארויסטריט זיינער פאר ישוע המשיח. אמת, זיי האבען איהם ארויס געווארפען פון זייער מיטע. אנדערע האבען איהם אבער הערצליך ווילקאמען אין זייער מיטע, און איהם געלאזט שטודירען פאר דער גרויסער עבודה אין ישוע המשיח. ער האט באלד דערפיהלט אז ער איז נישט מעהר קיין יתום, אזוי ווי ישוע המשיח האט איהם פערשפראכען אין יוחנן 14, 18: "ואני לא אעזבכם יתומים כי בא אבא אליכם".

ווען זיין זיידע איז געשטארבען און איבערגעלאזט א גרויס פארמעגען האט מען איהם געגעבען די בחירה, אדער א טייל פון רייכען זיידענס פארמעגען אדער ישוע המשיח, און אונזער גרויסער איד האט זיך מסתמא געוועהלט ישוע המשיח וועלכער איז מעהר געווינס אלס די גאנצע וועלט מיט אלע איהרע רייכטהימער.

אונזער גרויסער איד איז דאן געווארען פאסטאר פון אן איינפלוסרייכע קריסטליכער געמיינדע ווי אויך מיסיאנאר צו אידען. צוערשט אין קאוונא, דאן

(פארזעצונג אויף דער לעצטער זייט)

קייטען וואס זענען אויסגעטראכט געווארען געגען ישוע המשיח נייערט אויך דאס הייליגע תנ"ך איז געגען יענע פאלשקייטען וואס האט זיך אריין גע־נב'עט צווישען אידען. דארט אין הייליגען תהלים אין קאפיטעל נ' שטראפט גאט ב"ה דעם רשע, איהם זאגענדיג: "פיך שלחת ברעה ולשונך תצמיד מרמה תשיב באחיך תדבר בבן אמך תתן דפי אלה עשית...!" ד"ה. דיין מויל האסטו געשיקט צום שלעכטען און דיין צונג האסטו באהעפט צו פאלשקייט. דו רעדסט געגען דיין ברודער, דעם זוהן פון דיין מוטער האסטו בארעדען!

בעטראכט נור ליעבער לעזער דעם אויסדרוק וואס גאט באנוצט זיך דארט. ער זאגט דארט "בבן אמך", דעם זוהן פון דיין מוטער, ד"ה. אויף דעם זוהן פון דיין מוטער ווארפסטו שמוץ. דאס איז א רמז אויף ישוע המשיח וועלכער איז געווען א "בן אמך", געבוירען געווארען בדרך נס, על פי רוח הקודש (נישט א בן אביך) און איז דערפאר א בן אלהים.

אידען וואלטען בעדארפט ערציטערט ווערען ווען זיי הערען שקרים רעדען אויף דעם הייליגען משיח ישוע וועלכער איז אונזער איינציגער משיח, אונזער פודה ומציל און דער גואל העולם.

סוף דבר:

זאלען די קליינקעפיגע און ענגהערציגע שונאים פון ישוע המשיח שרייבען און פובליצירען אזויפיעל שקרים ווי זיי ווילען נור אליין. וואס מעהר זיי טהון דאס מעהר ציינגען זיי ארויס אז זיי זענען "על ד' ועל משיחו" און מעהר שטעלען זיי זיך ארויס צו זיין אין דער מדרגה פון ירבעם בן נבט, א חטא והחטיא את הרבים. נישט זיי אליין ווילען גלויבען און נישט זיי לאזען אז אנדערע זאלען גלויבען אין ישוע המשיח. זיי דארפען אבער נישט פארגעסען א י י ן זאך, נעמליך: אז אפילו זיי זאלען אויס־נוצען אלע פאפירען און אלע טינטען פון דער גאנ־צער וועלט קאנען זיי קיינמאל נישט פערדונקלען אדער פערניכטען דעם אמת אין ישוע המשיח, ווייל "מאת ד' היתה זאת" און דאס וואס גאט האט בע־שטימט, וועט שוין אזוי בלייבען לנצח נצחים. אדרבא הערט וואס דער גרויסער רבי ר' גמליאל, א מיטגליד פון די דאמאלדיגע סנהדרין האט אמאל געזאגט צו זיינע חברים סנהדרין ווען יענע האבען געוואלט די תלמידים שטערען אין זייער ארבייט האט ער זיי געווארענט מיט דיעזע ווערטער:

"נעמט גוט אין אכט איהר חברים סנהדרין וואס איהר גהעט דא טהון. ווארן אויב דאס איז נור א מענשליכע ארבייט וועט עס בטילא אויפהערען און פארשטערט ווערען, אלא איז עס אבער פון גאט דאן הערט־אויף צו שטערען ווייל איהר קאנט נישט מלחמה האלטען מיט גאט", (מפה"ש ה' 34-40).

שוין קנאפע 2000 יאהר ווי מענשען דענקען, שרייבען און פובליצירען שקרים און בלבולים געגען ישוע המשיח. וואו זענען זיי? וואו איז זייער אר־בייט? און וואס האבען זיי אויפגעטהון געגען ישוע המשיח? אבער ישוע המשיח, "ער איז דערזעלבער נעכטען, היינט און אין אלער עבינקייט" (עבריים י"ג, 8).

נעמט דאס אין אנבעטראכט און זאל השב"ה אייך העלפען ארויסצוקריכען מאפילה לאור גדול בישוע המשיח.

סוכות

דער יו"ט סוכות האט מעהרערע נעמען. ערשטענס הייסט ער: "חג הסוכות", צווייטענס הייסט ער: "חג האסיף", דריטענס הייסט ער: "זמן שמחתנו", און פיערטענס ווערט ער אנגע־רופען: "חג לד'".

דערפאר ווערט דער יום טוב אנגערופען "סוכות", ווייל "כי בסוכות הושבתי את בני ישראל בהוציאי אותם מארץ מצרים". (ויקרא כ"ג) ד"ה. אידען דארפען וואוינען אין ביידלאך, ווייל גאט האט אידען געזעצט אין ביידלאך ווען ער האט זיי ארויסגענומען פון מצרים. "חג האסיף" ווערט ער אנגערופען ווייל דאמאלס איז די צייט פון אריינ־זאמלען די פרוכט פון לאנד. "זמן שמחתינו" הייסט ער, ווייל גאט האט אונז אנגעזאגט אין דער הייליגער תורה: "ושמחתם". און אביסעלע שפעטער וועלען מיר זעהן פארוואס דער יו"ט ווערט אויך אנגערופען "חג לד'".

מיר וועלען דא בעטראכטען ווי וואונדערבאר דיעזע אלע נעמען זיינען צוזאמענגעבונדען אזוי ווי די רינגעלעך אין א קייט און אזוי שעהן צוזאמען געפלאכטען ווי א קראנץ מיט בלומען. איין נאמען קאמפלעמענטירט דעם צווייטען, ווייל יעדער נאמען איז א קאמענטאר, א פירוש, אויף די אנדערע נעמען.

צוערשט איז עס כדאי צו באמערקען אז גאט ב"ה בכבודו ובעצמו האט אויך א סוכה, עס הייסט אין תהלים כ"ז: כי יצפננו בסוכה ביום רעה..." ד"ה. ווען עס וועט קומען א שלעכטע צייט וועט גאט מיך בעהאלטען אין זיין סוכה. אט דא זעהען מיר אז גאט האט עפעס אזא מין סוכה אין וועלכער מ'קען זיין געשיצט פון אלע צרות.

דאן הייסט עס ווידער אין ישעיה ד', ווען גאט רעדט דארט פון דער שרעקליכער עת צרה וואס עס וועט קומען און פון דעם צמח ד' וואס וועט רעטען פון יענער צרה זאגט ער דארט: "וסוכה תהיה לצל יומם מחרב ולמחסה ומסתר מזרם וממטר." דארט האבען מיר ווידער די סוכה וואס געהער צו גאט און וועט זיין א שוטץ און א שירם פון אלערהאנד שטורם און בייזען געוויטער.

וואס פאר אן ארט סוכה זאל דאס אייגענטליך זיין וואס גאט ב"ה האט? ווי אזוי קענען מיר גאטס סוכה לגמרי כאראקטריזירען אדער בעגרייפען?

דאס וועלען מיר זעהר לייכט קענען משיג זיין ווען מיר וועלען א בליק געבען צו אן אנאנדערער שטעלע אין תנ"ך. דער נביא עמוס, קאפ. 9, זאגט אונז, אז ס'וועט קומען א שרעקליכער צארן פון גאט אויף אלע זינדיגע מענשען, דערנאך, הייסט עס דארט: "ביום ההוא אקום את סוכת דוד הנופלת", ד"ה, דאמאלס ווען די צרה וועט שרעקליך זיין וועט גאט אויפריכטען דוד'ס סוכה וועלכע איז צוזאם־געפאלען.

אין דיעזען פונקט זיינען מודה פיעלע מפרשים אז דאס מיינט מען דעם משיח. ווייל גאט האט פארשפראכען אז דאס מלכות בית דוד זאל אייביג בלייבען דורך דעם משיח וואס וועט ארויסקומען פון דוד און וועט פארטזעצען די מלוכה על כסא דוד.

אזוי האבען אויך עהרליכע אידען תמיד פער־שטאנען און האבען צוזאם געשמאלצען דעם גרוי־סען סוד פון נביא עמוס מיט דעם גרויסען חג לד' סוכות. זיי האבען מסכן געווען אן אפיציעלע תפילה צו גאט: "הרחמן הוא יקים לנו את סוכת דוד הנפלת", ווייל דיעזע סוכה וואס גאט האט אידען געהייסען אויפבויען סימבאליזירט אויף זיין אייגע־נע סוכה אין וועלכער ער האט געוואוינט ווען ער האט זי אויפגעבויט. אזוי ווי די סוכה וואס אידען מאכען איז נור א דירות עראי, א צייטווייליגע סוכה, נור פאר זיבען טעג, אזוי איז אויך גאט'ס סוכה גע־בויעט געווארען נור פאר א קורצער צייט. און אזוי ווי די אידישע סוכה איז אונטערווארפען דעם שטורם, אזוי אויך איז גאטס סוכה, דער משיח, פון שטורם געטראפען געווארען בשעת מ'האט איהם גע־קרייציגט אויפ'ן הר הגלגלת. זיין הבטחה איז אבער אז "ביום ההוא אקום את סוכת דוד הנפלת", ד"ה, עס וועט קומען א צייט ווען גאט וועט צוריק אויפ־ריכטען די צובראכענע און נעפאלענע סוכה, און יענע סוכה וועט זיין א באשיצונג און א באשירמונג אין צייט פון דער "עת צרה", אזוי ווי מ'האמיר שוין געזעהן אויבען פון ישעיה ד'.

דוד המלך האט דורך'ן רוח הקודש אין פאר־אויס געזעהן יענע שרעקליכע עת צרה וואס ס'וועט קומען אויף דער מענשהייט. ער האט זיך אבער שטארק געפרייהט אז ער וועט זיך קענען בעהאלטען אין יענער צרה'דיגער צייט אין גאטס סוכה וואס וועט זיין דער הייליגער משיח. ער וועט זיין דער איינאייציגער "עיר מקלט" פאר דער "עת צרה הוא ליעקב".

איצט וועלען מיר אויך פארשטעהן די נבואה פון ישעיה ל"ב, וואו עס הייסט: "הן לצדיק ימלך מלך" מלך", דער משיח וועט מיט גערעכטיגקייט קעניגען. "והיה איש" ער וועט זיין א מענש, "כמחבא רוח", אזוי ווי א באהעלטעניש פון א שטורמווינד, "וסתר זרם", און ווי א באהעלטעניש פון שלעכטען געוויטער.

אויבערפלעכליך איז עס אייגענטליך פריקרע פארוואס זאל די סוכה איינמאל הייסען "סוכת דוד" און איינמאל הייסט זי סוכה (מים א חולם) ד"ה גאטס סוכה? ווען מיר בליקען אבער ווייטער אין תנ"ך זעהען מיר טאקע אז דער משיח וועלכער איז גאט'ס סוכה, הייסט אין ישעיה ד' "צמח ד'" און אין ירמיה כ"ג הייסט ער "צמח דוד".

די אידישע סוכה סימבאליזירט אויף גאטס סוכה, אזוי ווי דער איד דארף זיך ארויס פון א שעהנעם גרויסען און גרויסען הויז אין א שוואך געבויטען ביידעל, א סוכה, וועלכעס איז באשרענקט אין פלאץ און אין געמיטהליכקייט, אזוי האט אויך גאט ב"ה ארויסגעצויגען פון דעם וואונדערבארען שעהנעם בית המקדש אדער משכן און האט זיך מצמצם געווען אין דעם מענש, דעם משיח, וואס איז גאטס סוכה, אזוי ווי עס הייסט אין תהלים ע"ה: "ויטש משכן שלו אהל שכן באדם" ד"ה, גאט האט פארלאזט דאס משכן שלו און ער האט זיך געפעסטיגט אן אהל אין דעם מענש.

און דאס וואס אונזער אידישע סוכה איז געבאטען געווארען פאר זיבען טעג האט די באדייטונג אויף די זיבען זאכען מיט וועלכע גאט ב"ה האט כאראקטעריזירט זיין סוכה. דעם משיח בן דוד, דעם גזע ישי. מיר געפינען אז ער בעזיצט זיבען ערליי גייסטער: "ונחה עליו רוח ד' רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת ד' . . .

און אויבשאן גאטס סוכה, דער משיח, איז אין'ם שרעקליכען שטורם אונטערגעגאנגען בשעת מ'האט איהם גע'הרג'עט אויפ'ן צלם מחוץ ירושלים אלע צוליב דער זינדיגער מענשהייט כדי מיר זאלען דורך איהם האבען א תקומה, איז ער אבער ניט פער־בליבען טויט דארט אין קבר נייערט ער איז אויפ'ן

THE SHEPHERD OF ISRAEL

PUBLISHED MONTHLY TO GIVE ISRAEL A KNOWLEDGE OF THE TRUE SHEPHERD, THE MESSIAH

אני הוא הרעה הטוב יוחנן 10-11

רֹעֵה יִשְׂרָאֵל

והקמתי עליהם רעה אחד יחזקאל לד 23

א מאנאטליך בלאט צו ערקלעהרען צו ישראל דעם אמת׳דיגען משיח.

VOL. XIII, No. 2 — 50 CENTS A YEAR — OCTOBER, 1930.

שרעקליכע שקרים פון אידישע צייטונגען

מיר אידען זענען שוין צוגעוואוינט צו בלבולים. סיי וואוהין מיר האבען זיך פארשלעפט און געוואוינט האבען מיר זיך תמיד באגעגנט מיט בלבולים און שמוציגע שקרים מצד די גוים, שונאי ישראל. דא האט מען אונז באשולדיגט אז מ׳זעמיר צו־קלוג און דארט האט מען זיך באקלאגט אז מ׳זעמיר צו־רייך און ווידער אין אנדערע ערטער האט מען אונז באשולדיגט אין עלילת דם און כל מיני אנדערע שקרים וואס שונאים האבען אויסגע־טראכט אויף אידען, צום סוף האמיר זיך דערלעבט שעהנע צייטען — אז אידען אליין טראכטען — אויס שמוציגע בלבולים אויף זייערע אייגענע ברי־דער.

ווי אזוי מיינט איהר ליעבער לעזער זענען עפעס יענע גוי׳שע בלבולים אויף אידען אנגענומען גע־ווארען ביים אלגעמיינעם פאלק? גאנץ איינפאך— עס האט זיך נור בעדארפט געפינען עפעס אן אנטי־סעמיטעל, א רשע אדער א כלב, אדער אפשר גאר ביידע צוזאם, וועלכער האט אויסגעטראכט א שקר־בלבול אויף אידען, ער האט נור בעדארפט א י י ן "יחריץ" טהון האט זיך דאס ווי א פייער באלד פאר־אנאנדער געשפרייט צווישען די אונוויסענדע און איגנאראנצע מאסע און אזוי איז עס געגאנגען פון ארט צו ארט און פון שטאדט צו שטאדט ביז עס איז געווארען א ממשות און טרויריגע רעזולטאטען האבען געפאלגט.

עפעס אויף אזא ארט זענען אויסגעטראכטע בלבולים פון אידען אויף גלויביגע אידען אין ישוע המשיח אקצעפטירט געווארען, נור בלויז וועגען דעם ווייל עפעס איינער בבחינת מנהיג, א רב, א מגיד אדער עפעס א שרייבער וואס האט דאס אויס־געטראכט און אנגעשריבען אין א אידישען בלאט. אדרבא הערט ליעבע לעזער ווי אזוי זיי מאכען דאס, און שטוינט:

פאר אייניגע מאנאט צוריק האט אזא מין מאכער אנגעשריבען אן ארטיקעל און איז געדרוקט געווא־רען אין א כשר׳ע צייטונג אז בכן, מיסיאנערן האבען געקידנעפט אין ניו יארק א אידישען יונגען־מאן, א ישיבה בחור, און זיי האבען איהם געמארטערט און געפייניגט ערגעץ־וואו אין א פערבארגענעם ארט און איהם געצוואונגען צו ווערען א מיסיאנער. אבער נאך פיעלע טעג פון פייניגונגען האבען די מיסיאנערען אויפגעגעבען די האפנונג דעם יונגען מאן צו באקעהרען, האבען זיי איהם ביי נאכט אוועקגעפיהרט נאהענט צו זיין היים און איהם איבערגעלאזט אין א בעוואוסטלויזען צושטאנד אונטער די טרעפ פון הויז, ביז עפעס א שכן האט איהם דערקענט און איהם אהיים געבראכט.

מילא וואס איינער אדער דער צווייטער קלערט אוים א שקר איז קיין חידוש נישט ווייל עס זענען פאראן אסאך שקרנים אין דער וועלט און יעדער שקרן קאמפיטירט מיט זיינע קאנקורענטען אום אויסצוטראכטען עפעס א גרעסערן ליגען פון יענעם. איז איבער־דעם קיין חידוש ניט וואס די שקרנים ארבייטען מעשים מיט זייערע שמוציגע בלבולים. דער חידוש איז אבער יא זעהר גרויס פארוואס די אידישע לעזער פון אזא צייטונג פראטעסטירען ניט געגען דעם און פארוואס זיי רייסען נישט ארונטער די מאסקע פון יענע חברה וואס בעליידיגען זייערע לעזער מיט אזאלכע פאר׳עיפוש׳דיגע שקרים, מיי־נענדיג אז דער עולם איז א גולם און וועט אלעם גלויבען וואס מ׳לעגט זיי אונטערן נאז.

איז עס נישט א וואונדער ווי אזוי אידען קאנען לייענען אזאלכע לא היה ולא נברא׳דיגע שטיקלעך נייעס און עדיטאריעלס ווי דער אויבינער שקר איז און עס פערשווייגען? איז אין יענע לעזער שוין גאר קיין זעלבסט רעספעקט פאראן אין זייער בעוואוסט־זיין?

דיעזער אומגעלומפערטער טייפלישער שקר איז אויסגעטראכט געווארען און פובליצירט געווארען בייזווילינ צירקא 3 מאנאט צוריק און זייט דאמאלס איז קיין איין ווארט מעהר נישט דאפאן גערעדט געווארען. קאן דאס מעגליך זיין אז די שטאדט רעגירונג זאל אזא זאך פערשווייגען און ניט שיקען פאליציי און דעטעקטיוום דאס אמוועניגסטענס אונטערצוזוכען אזוי ווי מ׳האט געטון מיט אנדערע קידנעפינג פעלע, ווען די גאנצע שטאדט איז גע־טראפען געווארען ווי פון א דאנער־בליץ! דא אבער איז אלעם באלד געווארען שא־שטיל, מ׳האט נישט מעהר געהערט נישט פון דעם ישיבה בחור, נישט פון זיינע עלטערן און נישט פון די גאנצע אידישע קהילה. עפעס איז אלעם ווי שטום געווארען און ניט כ׳עהר געהערט פון דעם אויפגעבלאזענעם שקר.

אט אזוי האבען נעביך פוסטע שקרים און שמו־ציגע בלבולים שטאטגעפונען צווישען אידען אויך געגען ישוע המשיח. וועלכער איד ווייסט דען נישט פון די פיעלע פאלשקייטען וואס זענען אויסגע־טראכט געווארען געגען איהם פון געוויסענס־לויזע און פון צווייפעלהאפטע כאראקטערן אלץ נור כדי איהם צו ערניעדעריגען און צו פער׳מיאוס׳ן ביי אידען! אזאלכע שקרים האבען אבער קיינמאל נישט אויסגעהאלטען פאר תמיד. ווייל "שקר אין לו רגלים". עס געפינען זיך אבער תמיד צווישען אידען אויך אזאלכע כאראקטערן וואס לאזען זיך נישט לייטען פון בלינדע פיהרער, נייערט זיי מאכען חקירות ודרישות און געפינען אויס דעם אמת.

צווישען אזאלכע קענען מיר אויך פערצייכענען דעם אלבעקאנטען דר. יוסף קלויזנער פון ירושלים. וועלכער האט געשריבען זיין בוך אין אביעקטיווע ריכטונג וועגען ישוע המשיח. ער האט נאכגעפארשט אין פערשיעדענע אלטע ארכיוען פון ביכער און האט אויסגעפונען אז אלעם וואס עס איז געשריבען אין ברית החדשה איז אמת וצדק און אזוי־נאך האט ער בעזייטיגט פיעלע פאלשע און אויסגעטראכטע פערלייםדונגען און בלבולים וואס עקזיסטירען צווי־שען אידען עד היום וועגען ישוע המשיח.

אמת, עס געפינען זיך אייניגע וואס קריטיזירען דר. קלויזנער, נישט ווייל זיי קענען בעווייזען אז דר. קלויזנער איז אין טעות, נייערט עס טהוט זיי וועה פארוואס דר. קלויזנער שטעלט זיך אויף דער זייט פון ישוע המשיח, זייער מיינונג איז אז אזא גרויסער געלעהרטער מאן ווי דר. קלויזנער איז, דארף שרייבען אנדערש כדי צו רעכטפערטיגען און צו באשטעטיגען אז אידען זענען גערעכט אין זייער אויסגעטראכטע טראדיציאנען אפילו ווי פאלש עס זאל נישט זיין, דר. קלויזנער איז אבער א קינד פון אמת און ווען איינער ליעבט דעם אמת שרעקט ער זיך נישט פאר קליינע קארליקלעך מיט זייער גרויסע חוצפה און העזה׳דיגען אנגריף.

דאנעגען אבער, אלע אנדערע אידען וואס זענען פאר׳ן אמת, זענען מיט דר. קלויזנער פאלקאמען איינפערשטאנען. דר. קלויזנער איז דער גרעסטער געבלידעטער מאן אין דיעזען דור; און נישט אליין ער אלס געלערנטער מאן איז געגען יענע פאלש־

Published Monthly, except bi-monthly during July and August by the Williamsburg Mission to the Jews, 27 Throop Ave., Brooklyn, N. Y.
Entered as second class matter April 14, 1922, at the Post Office at Brooklyn, N. Y., Under the Act of March 1, 1927.